LATVIJAS NACIONĀLAIS
SIMFONISKAIS ORĶESTRIS

LNSO, MAESTRO JORMA PANULA UN TARMO PELTOKOSKI. SIBĒLIUSS UN PROKOFJEVS

LNSO, MAESTRO JORMA PANULA, AND TARMO PELTOKOSKI. SIBELIUS AND PROKOFIEV

2025. gada 15. augustā plkst. 19.00 Rīgas Kongresu namā
15 August 2025 at 7 PM at the Riga Congress Hall

TAMI POHJOLA — vijole | violin

Diriģenti | Conductors:

Maestro **JORMA PANULA**

TARMO PELTOKOSKI LNSO mākslinieciskais vadītājs un galvenais diriģents, Jormas Panulas skolnieks | Music and Artistic Director, student of Jorma Panula

---

Koncerts tiešraidē Latvijas Radio 3 "Klasika"
The concert is broadcast live by the Latvian Radio 3 *Klasika*

Koncertu finansiāli atbalsta Valsts kultūrkapitāla fonds
The concert is financially supported by the State Culture Capital Foundation of Latvia

Koncerta dienā iepazīsties ar programmu šeit:
The programme for tonight's concert is available here:

I DAĻA | PART I

ŽANS SIBĒLIUSS (*Jean Sibelius*, 1865–1957)
Simfoniskā poēma "Finlandija" (1899/1900)
Symphonic poem *Finlandia* (1899/1900)

10′

ŽANS SIBĒLIUSS (*Jean Sibelius*, 1865–1957)
Koncerts vijolei un orķestrim reminorā op. 47 (1904/1905)
Concerto for Violin and Orchestra in D minor, op. 47 (1904/1905)

I. *Allegro moderato*
II. *Adagio di molto*
III. *Allegro, ma non tanto*

35′

II DAĻA | PART II

SERGEJS PROKOFJEVS (*Sergei Prokofiev*, 1891–1953)
Septītā simfonija dodiēzminorā op. 131 (1952)
Symphony no. 7 in C-sharp minor, op. 131 (1952)

I. *Moderato*
II. *Allegretto*
III. *Andante espressivo*
IV. *Vivace*

35′

Kultūras ministrija
VALSTS KULTŪRKAPITĀLA FONDS
NEIBURGS
Garage demokrātiskā vīna bārs
ir
DELFI
3 Latvijas Radio Klasika
MŪZIKAS SAULE

SIBĒLIUSS

Pasaulē šogad svin Žana Sibēliusa 150. dzimšanas dienu. Kā grāmatā "Viss cits ir troksnis" (2007) raksta amerikāņu muzikologs Alekss Ross, "ja somiem vajag raksturot savu kultūru, tad blakus tādiem nacionālajiem dārgumiem kā sauna ezermalā, firmas *Fiskars* ražotās šķēres un telefons *Nokia* noteikti tiek minēts arī "mūsu Sibēliuss". Pirms eiro ieviešanas ikkatru simtmarku naudaszīmi rotāja Sibēliusa varenā galva. Ja klasiskā mūzika vēl arvien nezaudē savu vietu Somijas kultūrā, tas pa lielākai daļai ir Sibēliusa nopelns."

16 gadu vecumā Sibēliuss sāk mācīties vijolspēli, un tas varbūt ir par vēlu, lai kļūtu par pasaulslavenu šī instrumenta virtuozu, tomēr Sibēliuss iemācās spēlēt stipri pieklājīgi un daudz laika pavada, atskaņojot kamermūziku gan ģimenes trio sastāvā (ar brāli un māsu), gan citā sabiedrībā. Vispārējs atzinums ir — Sibēliusa temperaments vairāk piemērots ansambļa, nekā solo spēlei. 80. gadu vidū viņa intereses mūzikā pamazām nosliecas par labu komponēšanai.

Vijolkoncerts reminorā op. 47 ir neapstrīdama žanra klasika, kaut gan jau kopš ne pārāk veiksmīgā pirmatskaņojuma 1904. gadā pret šo koncertu ir visai daudzveidīga attieksme no apbrīnas līdz pilnīgam noliegumam. Piemēram, ievērojamais franču muzikologs Antuāns Goleā nosauca šo mūziku par "absolūtu muzikālo tukšumu". Opuss ir arī mīlīgu asprātību objekts: lai atceramies britu mūzikas vēstures milzi Donaldu Toviju, kurš nosauca koncerta noslēguma daļu par "polārlāču polonēzi". Pirmoreiz publika dzird šo šedevru 1904. gadā Helsinkos, kur to spēlē Viktors Novāčeks un pie diriģenta pults ir pats komponists. Sibēliuss ir neapmierināts un pārstrādā koncertu. Otrās versijas atskaņojumā 1905. gadā Berlīnē solists ir cits čehs Karels Halīržs un diriģē Rihards Štrauss. Un atkal panākumi ir viduvēji. Prominentais un pat kaut kādā ziņā progresīvais vijolnieks Jozefs Joahims saka — koncerts ir netīkams un apnicīgs. Sibēliuss uz to atbild — Joahims esot pazaudējis saikni ar laikmeta garu.

Joahima draugs Brāmss un Čaikovskis savus vijolkoncertus uzraksta 1878. gadā. Glazunovs savu vijolkoncertu piedāvā vienlaicīgi ar Sibēliusu. Nilsens — 1911. gadā. Elgara koncerta pirmatskaņojums notiek 1910. gadā. Albans Bergs savu koncertu komponēs 30. gadu vidū. Sibēliusa Vijolkoncerts ir kaut kur starp romantisma laikmeta beigu meistardarbiem un 20. gadsimta simfoniskās vijolmūzikas šedevriem. Spēcīgs, neaizmirstams, skarbs, Helsinku apkaimes mežiem piederošs.

***

"Finlandija" ir noslēguma daļa no sešdaļīga cikla, kas komponēts 1899. gadā Preses svinībām, ko Helsinku Zviedru teātrī rīkoja žurnālistu pensiju kases atbalstam un kas vienlaicīgi bija neformāls sauciens pēc preses brīvības, ko cariskā Krievija vis nevēlējās ļaut.

PROKOFJEVS

Preses svētkos tika izrādītas dzīvās bildes "iz somu pagātnes un mītoloģijas" ar Sibēliusa mūziku: tur bija Veinemeinena dziesma, somu pievēršana kristietībai, divas epizodes ar dažādu laikmetu kara ainām, piektajā epizodē drūmi zīmēts 18. gadsimta sākums ar badu, salu un nāvesdraudiem, un tad bija sestā epizode "Somija, mosties!", kur jau pienācis 19. gadsimts un gaidītie tumsas draudi nav piepildījušies, jo somu pretošanās gars izrādījies stiprāks. Tekstos par Sibēliusu lasām, ka astoņus gadus agrāk viņš Vīnē klausījies Bēthovena "Egmontu" un Vīnes meistara iedegtā iedvesmas liesma esot atstājusi iespaidu gan uz svītas "Karēlija", gan uz "Finlandijas" tapšanu.

Helsinku filharmoniskais orķestris atskaņoja šo opusu 1900. gadā Parīzes starptautiskajā izstādē, kur somu paviljonu rotāja uzraksts *Section russe* un "Finlandijai" tika piešķirts nekaitīgākais nosaukums "Tēvzeme". Tā sākās Sibēliusa "Finlandijas" pasaules slavas ceļš.

Sergejam Prokofjevam bija dots ievērojama apmēra talants, klasicistiski orientēts prāts, šalcošs spēlesprieks un spēja bez pārmērīgām subjektivitātēm un gaušanās zīmēt patiesi dziļus un pat traģiskus audeklus. Atmiņu stāstītāji pauž, ka Prokofjevam nepaticis blāvais, pliekanais, sentimentālais. Viņa mērķis mūzikā bija oriģinalitāte un spilgta, precīza doma. Prokofjevs bijis ne tikai viens no sava laika virtuozākajiem pianistiem, bet arī izcils humorpilns stāstnieks. Taču viņš varēja arī pamatīgi īgņoties un pie lielākas kompānijas pusdienu galda nīgri klusēt. Bijis ārkārtīgi punktuāls; ja citi kavējuši, pagriezies un gājis prom. Jaunībā kaislīgs šahists, vēlākos gados azartisks kāršu spēlmanis.

20. gadus un 30. gadu pirmo pusi Prokofjevs pavadīja emigrācijā ASV un Eiropā. 1936. gadā viņš atgriezās padomju dzimtenē, un daudz laimes šī atgriešanās nenesa. Čekas ciešās uzraudzības periodam beidzoties, varas atzinību 30. gadu nogalē deva mūzika Eizenšteina filmai "Aleksandrs Ņevskis". 1948. gada februārī jaunu triecienu sagādāja Andreja Ždanova slavenā antiformālisma runa PSKP CK plēnumā un 10. februāra lēmums "Par V. Muradeli operu "Lielā draudzība"", kas būtība bija vēršanās pret laikmetīgāk domājošo komponistu radošo darbību. Pēc šīs varenās uzstāšanās kultūras procesi Padomju Savienībā sastinga, un atkusni, kas nāca pēc Staļina nāves, Prokofjevs nesagaidīja — slimību pieveikts, viņš nomira vienā dienā ar Josifu Visarionoviču. Līdz ar to par viņa aiziešanu sabiedrība faktiski neuzzināja.

40. gadu beigas Sergejs Prokofjevs sagaida stipri vientulīgs, slims un iebiedēts. 1948. gada notikumi sekmēja drauga un domubiedra Sergeja Eizenšteina pēkšņo nāvi, kapos dusēja antiformālisma cīniņu nomocītie kolēģi Boriss Asafjevs un Nikolajs Mjaskovskis, sieva Līna atradās izsūtījumā aiz polārā loka, svešatnē mītošie draugi Seržs Kusevickis, Pjotrs Suvčinskis, Vladimirs Dukeļskis bija nesasniedzami tālu, sāncensis Igors Stravinskis peldēja neoklasicisma mierīgajos ūdeņos ASV, savukārt ar kolēģiem PSRS Prokofjevam bija vēsas attiecības. Tomēr, neraugoties uz visiem apstākļiem, Prokofjevs turpina švītīgi ģērbties, viņam ir tendence izvēlēties spilgtas krāsas (piemēram, dzeltenus cimdus) un visai dāsni smaržoties. Uz brokastīm meistars allaž ierodas uzvalkā un ar kaklasaiti. Tajā pašā laikā viņam jau ir krietni traumēta psihe, ir apdzisis komponista vitālais dzirkstelīgums, un izļodzījusies absolūtā dzirde (piemēram, do vietā viņš dzird fadiēzu).

Septītā (un pēdējā) simfonija datēta ar 1952. gada martu, un instrumentācijai Prokofjevs liek punktu tā paša gada jūlijā savā vasarnīcā Ņikoļinagorā. Trešās daļas aizmetnis gan tapis jau krietni agrāk — 1936. gada vasarā Okas krastos, kad Prokofjevs komponēja mūziku tā arī neīstenotam Puškina "Jevgeņija Oņegina" uzvedumam, un šī simfonijas trešās daļas sākuma epizode bijusi paredzēta brīdim, kad Tatjana ierodas Oņegina bibliotēkā.

Septītās simfonijas draiskais un vienkārši tveramais veidols skaidrojams ar to, ka šo opusu Prokofjevam pasūtināja Natālijas Sacas bērnu muzikālais teātris. Ir gadījies lasīt, ka simfonijas saulaino un žirgto noslēgumu Prokofjevam ieteikuši kolēģi, lai visiem būtu drošāka sajūta pirmatskaņojuma laikā, sak, skatieties, ļaudis, komponists ir mierā ar dzīvi, sadzīvi un padomju varas nodrošinātajām radošajām iespējām. Prokofjeva daiļrades aprakstnieks Igors Višņeveckis raksta: "Mūsu priekšā jau ir cits cilvēks, kas nevis izvēlas mokošu divcīņu ar ļaunumu, bet atgādina par visa labā jaušamo klātbūtni. Tāda pozīcija ir viedāka un cēlāka, bet arī, objektīvi ņemot, skumjāka. Roka, kas "Ugunīgā eņģeļa" lappusēs pacēla gara zobenu pret cilvēka apziņu apsēdušajām jezgām un fantomiem, te vairs spēj tikai uzskicēt ticības zīmi."

Pirmatskaņojums notika 1952. gada 11. oktobrī Maskavā — diriģēja Samuils Samosuds. Dienasgrāmatā Prokofjevs atzīmē, ka tomēr nolēmis iet klausīties, jo juties samērā labi, un viņam bijis prieks satikt daudzus paziņas no mūziķu loka. "Simfonija izskanēja labi, un beigās publika mani pat izsauca. .. Starpbrīdī mākslinieku istabā ienāca Šebaļins, An. Aleksandrovs, .. , [ievērojamais krievu pianists un pedagogs] Goldenveizers. Pēdējais raudāja. Es nebūtu domājis, ka šis sausiņš var būt jūtīgs līdz asarām, bet cilvēki no zāles man apliecināja, ka viņš slaucījis asaras dūrē."

Orests SILABRIEDIS

TAMI POHJOLA ir viena no talantīgākajām jaunajām somu vijolniecēm. Viņa ir guvusi atzinību par pārliecinošo tehniku un plašo izteiksmes diapazonu, un viņas cieņpilnā attieksme pret mūziku ir iekarojusi klausītāju sirdis visā pasaulē. Tami Pohjola jau ir triumfējusi starptautiskos un valsts līmeņa konkursos un koncertējusi visā Eiropā. Ieguvusi pirmo vietu Dinu Lipati Starptautiskajā vijolnieku konkursā 2019. gadā un Kuopio vijolnieku konkursā 2015. gadā. Uzvarējusi Igaunijas Starptautiskajā jauno mūziķu konkursā 2009. gadā, kā arī ieguvusi otro vietu Juhani Heinonena vijolnieku konkursā Jiveskilē: 2009. gadā junioru kategorijā, bet 2012. gadā — vecāko mākslinieku grupā.

Kā soliste Tami Pohjola uzstājusies ar Somijas Radio simfonisko orķestri, Helsinku filharmonisko orķestri, Lahti SO, Tamperes FO, *Tapiola Sinfonietta*, Ostrobotnijas kamerorķestri, Kuopio SO, BBC Skotijas simfonisko orķestri, LNSO, Nagojas FO, Mančestras *Hallé* orķestri un citiem. Sadarbojusies ar ievērojamiem diriģentiem, tostarp Jērgu Vidmani, Miko Franku, Tarmo Peltokoski, Klausu Mekeli, Kristianu Sallinenu, Sakari Oramo un Nikolasu Kollonu.

Būdama arī aktīva kamermūziķe, viņa ir piedalījusies vairākos kamermūzikas festivālos, tostarp Kuhmo kamermūzikas festivālā, Starptautiskajā mūziķu seminārā *Prussia Cove* un Mantujas kamermūzikas festivālā. Viņa ir uzstājusies kopā ar tādiem slaveniem mūziķiem kā Mirjama Frīda, Žanīne Jansena, Kšištofs Hožeļskis, Ralfs Gotoni un Arto Norass.

Tami Pohjola pievērsusies vijolspēlei trīs gadu vecumā, studējusi Espo Mūzikas institūtā pie Gražinas Žeraņskas-Gebertes un pēc tam Sibēliusa akadēmijā pie Rēkas Silvai. Mācības turpinājusi Minhenes Mūzikas un teātra augstskolā pie Mi-kjunas Lī un Valē Mūzikas augstskolā Sjonā pie Žanīnes Jansenas. Pohjola spēlē 1754. gada Gvadanjīni vijoli, ko tai atvēlējis Somijas Kultūras fonds.

JORMA PANULA ir somu diriģents, komponists un diriģēšanas pasniedzējs. No 1963. līdz 1965. gadam bijis Turku filharmonijas orķestra mākslinieciskais vadītājs un galvenais diriģents, no 1965. līdz 1972. gadam — Helsinku filharmonijas orķestra un no 1973. līdz 1976. gadam — Orhūsas simfoniskā orķestra diriģents. Lai gan mūsdienās viņš ir visā pasaulē ļoti pieprasīts viesdiriģents, pēdējā laikā Panula ievērojami retāk uzstājas koncertos, galvenokārt veltot laiku komponēšanai un pedagoģijai.

Kā mācībspēks viņš no 1973. līdz 1994. gadam bijis diriģēšanas profesors Sibēliusa akadēmijā Helsinkos, kā arī Stokholmas Karaliskajā Mūzikas koledžā un Dānijas Karaliskajā Mūzikas akadēmijā Kopenhāgenā.

Ar savu pedagoģisko darbību Panula ir atstājis neizdzēšamu iespaidu uz diriģēšanas pasauli. Viņu dēvē par pelēko kardinālu, pateicoties kuram no Somijas nākuši virkne izcilu diriģentu. Viņa studentu vidū ir Esa Peka Salonens, Miko Franks, Sakari Oramo, Juka Peka Saraste, Osmo Venske, Hannu Lintu,

Suzanna Melki, Pietari Inkinens, Rolfs Gupta, Juka Īsakila, Dmitrijs Slobodeņuks, Daļa Stasevska, Klauss Mekele un Tarmo Peltokoski.

Šobrīd Jorma Panula pasniedz diriģēšanu visā pasaulē, tostarp Parīzē, Londonā, Amsterdamā, Maskavā, Ņujorkā, Tenglvudā, Aspenā, Otavā, Sidnejā un Singapūrā.

BBC Music Magazine 2000. gada novembra numurā diriģents un pedagogs Jorma Panula ierindots starp "60 ietekmīgākajiem cilvēkiem mūzikā". 1997. gadā saņēmis Rolfa Šoka prēmiju.

SIBELIUS

This year, the world celebrates the 150th birthday of Jean Sibelius. In his book *The Rest is Noise* (2007), American musicologist Alex Ross observes that when "asked to characterize their culture, Finns invariably mention, alongside such national treasures as the lakeside sauna, Fiskars scissors, and the Nokia cellular phone, "our Sibelius". Before the advent of the euro, Sibelius' monumental head graced every hundred-markka banknote. Mostly because of him, classical music has retained a central role in modern Finnish culture."

At sixteen, Sibelius begins to study the violin — perhaps rather late to become a world-class virtuoso — yet he learns to play very presentably and spends a lot of time performing chamber music, both in a family trio (with his brother and sister) and in other ensembles. The general opinion is that Sibelius' temperament suits ensemble playing better than solo performance. By the mid-eighties, his musical interests gradually turn towards composition.

The Violin Concerto in D minor, op. 47, is an undisputed classic of the genre, although, since its rather unsuccessful premiere in 1904, responses to the concerto range widely from admiration to outright rejection. For instance, the noted French musicologist Antoine Goléa dismisses the work as "musical vacuum". The concerto also attracts affectionate mockery: let us recall the great British music historian Donald Tovey who

famously dubbed the concerto's final movement the "polonaise for polar bears". The masterpiece is first performed to audiences in 1904 in Helsinki, with Victor Nováček as soloist and the composer himself on the podium. However, Sibelius is dissatisfied and withdraws the concerto for revision. At the performance of the second version in 1905 in Berlin, the soloist is Karel Halíř, another Czech, under the baton of Richard Strauss. Again, the reception is merely lukewarm. The prominent and, in some respects, progressive violinist Joseph Joachim finds the concerto unpleasant and tedious; Sibelius replies that Joachim has lost touch with the emotions of the time.

Joachim's friend Brahms and Tchaikovsky write their violin concertos in 1878. Glazunov offers his violin concerto around the same time as Sibelius. Nielsen comes in 1911. Elgar's concerto receives its premiere in 1910. Alban Berg composes his concerto in the mid-thirties. Sibelius' Violin Concerto stands somewhere between the late-Romantic masterpieces and the twentieth-century greats of symphonic violin music — powerful, unforgettable, rugged, reminiscent of the forests surrounding Helsinki.

***

Finlandia is the concluding movement of a six-part cycle composed in 1899 for the Press Celebrations staged at the Swedish Theatre in Helsinki to raise funds for unemployed journalists; the event also functions as an informal call for press freedom in the face of Tsarist Russia's not-so-benevolent policies. The Press Celebrations feature a series of tableaux vivants on Finnish history and mythology accompanied by Sibelius' music: there is the song of Väinämöinen, the conversion of the Finns to Christianity, two episodes of war scenes from different periods, and a sombre fifth episode depicting the early 18th century with famine, bitter cold, and looming death. Then comes the sixth tableau — *Finland Awakes* — in which the 19th century has dawned and the feared doom has not materialised as it has been surpassed by the Finnish spirit of resistance. Accounts of Sibelius note that eight years earlier he had heard Beethoven's *Egmont* in Vienna and that the flame of inspiration kindled by the Viennese master left its mark on both the *Karelia Suite* and *Finlandia*.

The Helsinki Philharmonic Orchestra performs the opus at the 1900 Paris Exposition, where the Finnish pavilion is labelled *Section russe* and *Finlandia* is retitled innocuously as *The Fatherland*. Thus begins the path to world fame of Sibelius' *Finlandia*.

PROKOFIEV

Sergei Prokofiev possesses great talent, a classically disciplined intellect, a vivid joy of play, and the ability to create genuinely deep — at times tragic — musical canvases without excessive subjectivity or sentimentality. Memoirists note that he dislikes the bland, mawkish, and sentimental; his aim in music is originality and a bold, sharply defined message. Prokofiev is not only one of the most virtuosic pianists of his generation but also a superbly humorous storyteller. At the same time, he can be ill-tempered and sulky at a crowded table. Punctual to a fault, he will simply up and leave if others are late. A keen chess player in youth, he takes to spirited card games in later years.

Prokofiev spends the 1920s and the first half of the 1930s abroad in the United States and Europe. He returns to the Soviet Union in 1936 — a decision that brings only mixed fortune. After a period of tight surveillance by the Cheka, his fortunes change in the late thirties when his score for Eisenstein's film *Alexander Nevsky* earns official approval. In February 1948, he endures a further blow: Andrei Zhdanov delivers his notorious anti-formalism speech at the plenum of the Soviet Communist Party Central Committee, and the subsequent 10 February decree condemning Vano Muradeli's opera *The Great Friendship* effectively inaugurates an official campaign against more progressive composers. Following such strong denunciation, cultural life in the USSR freezes. A thaw only arrives after Stalin's death, but Prokofiev never lives to see it — already ill, he dies on the same day as Joseph Vissarionovich. The composer's passing thus goes largely unnoticed by the public.

The late forties see Prokofiev very lonely, sick, and intimidated. The events of 1948 precipitate the sudden death of his friend and like-minded spirit Sergei Eisenstein; the same grim fate is met by his colleagues Boris Asafyev and Nikolai Myaskovsky broken by the anti-formalism campaign; his wife Lina is exiled beyond the Arctic Circle; friends abroad — Serge Koussevitzky, Pyotr Suvchinsky, and Vladimir Dukelsky — are too far to reach; his rival Igor Stravinsky sails the calm waters of neoclassicism in the United States; Prokofiev's relations with his Soviet colleagues remain cool. Despite everything, the composer continues to dress extravagantly — he favours bright colours (like yellow gloves), uses cologne generously, and always wears a suit and tie for breakfast. Yet his psyche is already quite traumatised, the vital spark of his creativity has dimmed, and his absolute pitch deteriorates (for example, he hears a C as F-sharp).

His Seventh (and last) Symphony is dated March 1952; Prokofiev completes the orchestration in July of that year at his dacha in Nikolina Gora. The third part is conceived much earlier — in the summer of 1936, on the banks of the Oka River, when he writes music for an unproduced stage version of Pushkin's *Eugene Onegin*; the opening episode of that movement was originally conceived for Tatiana's arrival in Onegin's library.

The Seventh's jaunty and readily accessible character can be partially attributed to it being commissioned by Natalya Sats Musical Theatre for children. Colleagues are said to have suggested a sunny, cheerful ending so that audiences at the premiere would feel reassured, as if saying, look, folks, the composer is at peace with life and the creative conditions under Soviet rule. Igor Vishnevsky, chronicler of Prokofiev's oeuvre, observes: "Before us now stands a different man — one who, rather than engage in an exhausting duel with the evil that surrounds him, prefers to evoke the good and its tangible presence. Such a stance is at once wiser and nobler, yet — objectively — sadder. The hand that, on the pages of *The Fiery Angel*, once lifted a spiritual sword against the spectres and phantoms besieging human consciousness can here do no more than trace a sign of faith."

The premiere takes place on 11 October 1952 in Moscow, conducted by Samuil Samosud. In his diary, Prokofiev writes about having decided to go after all, since he felt reasonably well and enjoyed meeting many musical acquaintances. "The symphony went well, and at the end they even called me out. … During the interval, Shebalin, An. Aleksandrov, .. , [the renowned Russian pianist and teacher] Goldenweiser came to see me in the artists' room. The latter was crying. I wouldn't have thought that this staid individual could be moved to tears, yet people in the audience confirmed that he was brushing away tears into his fist."

Orests SILABRIEDIS

TAMI POHJOLA is one of the great emerging talents among young Finnish violinists. She has been praised for her secure technique and wide-ranging expression, and her humble attitude to music has won over audiences internationally. She has already won both international and national competitions and performed around Europe. She won the first prize in the International Dinu Lipatti Violin Competition in 2019 and in the Kuopio Violin Competition in 2015. She also won the International Young Musician Competition in Estonia in 2009 and was second in the Juhani Heinonen Violin Competition in Jyväskylä, in the Junior Category in 2009 and as a Seniorin 2012.

Pohjola has performed as a soloist with the Finnish Radio Symphony Orchestra, Helsinki Philharmonic Orchestra, Lahti Symphony Orchestra, Tampere Philharmonic Orchestra, Tapiola Sinfonietta, Ostrobothnian Chamber Orchestra, Kuopio Symphony Orchestra, the BBC Scottish Symphony Orchestra, the Latvian National Symphony Orchestra, Nagoya Philharmonic Orchestra and The Hallé in Manchester, among others. She has worked with several renowned conductors such as Jörg Widmann, Mikko Franck, Tarmo Peltokoski, Klaus Mäkelä, Kristian Sallinen, Sakari Oramo and Nicholas Collon.

Pohjola is also an active chamber musician. She has performed at several chamber music festivals, including Kuhmo Chamber Music Festival, International Music Seminar Prussia Cove and Mantova Chamber Music

Festival. She has also performed with renowned musicians such as Miriam Fried, Janine Jansen, Krzysztof Chorzelski, Ralf Gothon and Arto Noras.

Tami Pohjola started playing the violin when she was three years old and she studied with Grazyna Zeranska-Gebert in the Espoo Music Institute and then with Réka Szilvay at the Sibelius Academy. Since then, Pohjola has studied at the University of Music and Performing Arts Munich with Mi-kyung Lee and in Sion at Haute École de Musique Valais with Janine Jansen. Tami Pohjola plays a Guadagnini violin (1754) owned by the Finnish Cultural Foundation.

JORMA PANULA is a Finnish conductor, composer, and teacher of conducting. He was the artistic director and chief conductor of the Turku Philharmonic Orchestra from 1963 to 1965, the Helsinki Philharmonic Orchestra from 1965 to 1972 and the Aarhus Symphony from 1973 to 1976. Today, though he is in high demand as a guest conductor throughout the world, he has limited his podium appearances greatly during the past ten years devoting his time mostly to composition and mentoring.

As a teacher he has served as Professor of Conducting at the Sibelius Academy in Helsinki from 1973 to 1994 and at the Royal College of Music in Stockholm and the Royal Danish Academy of Music in Copenhagen.

Panula has had great influence on the world of conducting through teaching. His has been called the "hidden hand" behind the extraordinary succession of fine conductors that came out of Finland. His students include Esa-Pekka Salonen, Mikko Franck, Sakari Oramo, Jukka-Pekka Saraste, Osmo Vänskä, Hannu Lintu, Susanna Mälkki, Pietari Inkinen, Rolf Gupta, Jukka Iisakkila, Dmitri Slobodeniouk, Dalia Stasevska, Klaus Mäkelä, and Tarmo Peltokoski.

He now teaches conducting all over the world including Paris, London, Amsterdam, Moscow, New York, Tanglewood, Aspen, Ottawa, Sydney and Singapore. Conductor and professor Jorma Panula is listed in the BBC Music Magazine league-table of the "60 most powerful people in music", featured in the November issue year 2000. Panula was awarded the Rolf Schock Prize in 1997.

LNSO ŠOVAKAR | LNSO TONIGHT

Koncertmeistars | Concertmaster
Aleksejs Bahirs

Pirmās vijoles | I violins
Sandis Šteinbergs, Darja Smirnova, Ilze Kirsanova, Inese Štrāle, Liene Neija-Kalniņa, Indulis Cintiņš, Oskars Siliņš, Margarita Ogibalova, Konstantīns Paturskis, Jevgenija Otroško, Sofija Balabkina, Anna Janovska, Darja Kuzma

Otrās vijoles | II violins
Andrejs Jegorovs, Arvīds Zvagulis, Ilze Pence, Agnese Stalidzāne, Inga Puķīte, Beāte Račko, Emīlija Bukša, Liene Briede, Anete Liberte, Agnese Kanniņa, Marta Jurjāne, Ērika Hrustaļova

Alti | Violas
Pēteris Trasuns, Ināra Brīnuma, Arigo Štrāls, Liene Martinsone, Katrīna Krašauska-Krauze, Inga Ozoliņa, Einārs Roževics, Lauma Visendorfa, Tatjana Ļebedeva, Santa Circene

Čelli | Cellos
Diana Ozoliņa, Mareta Prikule, Jānis Rinkulis, Zane Guļāne, Ainārs Paukšēns, Mārtiņš Turss, Emma Bandeniece, Anna Katrīna Paukšēna

Kontrabasi | Double basses
Oskars Bokanovs, Raivo Ozols, Ivars Ozols, Haralds Arnis, Gustavs Vilsons, Dāvis Vilks

Flautas | Flutes
Maija Zandberga, Ilze Urbāne, Elīna Čeprova

Obojas | Oboes
Egils Upatnieks, Dainis Cimermanis, Pauls Kristaps Reinis

Klarnetes | Clarinets
Mārtiņš Circenis, Sigurds Lallo, Alise Gavare

Fagoti | Bassoons
Jānis Semjonovs, Aleksandrs Žiguļičs

Mežragi | Horns
Artūrs Šults, Miks Bankevics, Mārcis Kalniņš, Kalvis Etkins

Trompetes | Trumpets
Mārtiņš Zujs, Kristians Kalva, Jānis Frīdenfelds

Tromboni | Trombones
Kaspars Majors, Artūrs Hrustaļovs, Laura Muceniece

Tuba | Tuba
Raivis Māgurs

Sitaminstrumenti | Percussion
Edgars Vaivods, Mikus Bāliņš, Elvijs Endelis, Ernests Mediņš, Elīss Balceris, Karīna Mazūra

Arfa | Harp
Ieva Šablovska

Taustiņinstrumenti | Keyboards
Evelīna Jēkabsone